

KEĎ VIEŠ, AKÉ JE TO NIČ NEVEDIEŤ

Hovorí sa, že každý raz nájde svoju spriaznenú dušu.

Je to jedna z tých vecí, ktorými sa ťa mama snaží utešiť, keď sa ti rozpadne vzťah, alebo ktoré zamrmle tvoj inak nezhovorčivý otec predtým, než ťa potľapká medzi lopatkami a zhodnotí, že ste sa veľmi dobre porozprávali. Väčšinou to však platí. Keď si predstavíte, koľko rôznych ľudí sa po svete pohybuje, určite sa k vám aspoň jeden z nich dokonale hodí. No nie? Musí existovať človek, vďaka ktorému sme schopní vyhlásiť bláznovstvá ako: „Navždy ťa budem milovať“ alebo „Neviem sa dočkať, ako spoznám tvojich rodičov“ či „Jasné, že si na krk vytetujem tvoje meno“. Najsmutnejšie na tom je, že väčšinu svojich dní tu na zemi strávime naháňaním nesprávnych ľudí a so skutočnou spriaznenou dušou strávime prinajlepšom tretinu života. Pokiaľ ju vôbec nájdeme.

Pozrime sa napríklad na mňa.

Všetko mi ujde len o chlpa – dievča mojich snov, príhovor na maturitnom večierku, účasť v športových tímoch. (Vyskúšal som všetky druhy športov. V istom zúfalom bode svojho pôsobenia na strednej škole som sa prihlásil za maskota. Vysvitlo, že „chlpatý“ Larry Koviak robí omnoho lepšie saltá.) Nevynechal som ani mimoškolské aktivity. Skončil som tesne pod čiarou, čo je trochu zvláštne, keďže som si vždy myslel, že do mimoškolských aktivít sa môže zapojiť ktokoľvek (pokojne to môžete pridať do zoznamu stovky vecí, v ktorých sa Jack fatálne mýlil). Skrátka, vždy sa mi akýmsi nedopatrením

podarí premárniť príležitosť. Po osemnástich rokoch skúseností som napokon získal vedúcu pozíciu v spoločnosti Takmer, s. r. o.

Ak mi ešte stále neveríte, prevediem vás našou povalou. Prakticky ide o svätyňu chabých pokusov alebo, ako jej hovorievam ja, „Jackovo veľkolepé múzeum všetkého, čo skoro bolo, ibaže nikdy nebolo“. V jednom rohu leží čisto nový skejtbord, raz v lete som sa totiž takmer stal poloprofesionálnym skejterom. Na inom mieste stojí šijací stroj, každému som hovoril, že je mamin, no v skutočnosti patrí mne, keďže ma v istom období bavilo sledovať jednu módnú reality šou. Ďalej tam nájdete súpravu na diskový golf, sklenené dúhové guľôčky, debničku plnú nedokončených elektrických obvodov, škatuľu so všetkými možnými hrami na Nintendo, môj prvý pokus o stroj času, ktorý vyzerá ako rakva (ani sa nepýtajte), a nedotknuté nindža vrhacie hviezdice (fakt, radšej sa nepýtajte).

Takmer, takmer, takmer, takmer, tak...

Chápete.

Zvyknem vtipkovať, že moji rodičia mi prorocky dali meno *Jack Ellison King*.

Všetkým *slúžim* a nikomu *nekráľujem*.

Aj keď mama mi vždy pripomína, že ma pomenovali po Jackiem Robinsonovi, ktorý sa aj napriek svojej farbe pleti prebojoval do vrcholového športu, a po Ralphovi Ellisonovi, spisovateľovi a vedcovi, ktorý sa preslávil knihou *Neviditeľný*.

Som jedináčik. Rodičia ma mali pomerne neskoro, celé roky sa im nedarilo splodiť potomka, a keď už strácali všetky nádeje, prikvitol som ja. Mama mi chcela dať meno Miracle, lebo po tých dlhých rokoch vnímala tehotenstvo ako zázrak, no otec (ktorý sa zvyčajne k ničomu nevyjadruje, ale vtedy urobil výnimku) zasiahol: *Zlatko, naozaj chceš, aby náš Miracle každý deň dostal po papuli?*

Preto ma nakoniec pomenovali Jackie Ellison.

Nazval by som to ukázkovým príkladom najlepšieho a zároveň najhoršieho zhostenia sa rodičovskej úlohy.

Na jednej strane je skvelé volať sa po takých výnimočných osobnostiach. Je to obrovská česť a výsada.

Na druhej strane, naši si asi neuvedomili, aké neuveriteľne ťažké bremeno zodpovednosti položili na moje chabé plecia.

Asi toľko k tomu.

Vráťme sa k veci.

Volám sa Jack King. Na večierku plnom ľudí ma nájdete ako chalana so strniskom v starej flanelovej košeli, ktorý sedí v obývačke kdesi naspodku schodiska, stíska v ruke prázdny pohár, kútikom oka sleduje basketbal v televízore, ale väčšinu času zíza do kuchyne na...

Stále to isté dievča.

Jillian.

Keď sme sa s Jillian prihlásili na deň otvorených dverí ako uchádzači o štúdium na vysokej, čakal som, že budeme často sami. Dúfal som, že vďaka víkendu strávenému vo dvojici si konečne uvedomí, aký som (v podstate) očarujúci, (aspoň čiastočne) super a (pomerne) zaujímavý a že som omnoho viac, ako len kamoš Jack – ak viete, čo tým myslím.

No namiesto toho tu už pol hodiny sedím úplne sám, teda, aby som bol presný, nie tak úplne sám. Každú chvíľu o mňa niekto zakopne, keď schádza alebo vychádza po schodoch. Prisahám však, že nie som vždy taký rozpačitý a nespoločenský.

Hneď vám poviem, čo je vo veci.